

Reményik Sándor: Lámpagyújtogató

Egyszer volt, rég volt. Azt kérdezték tőlem:

„Mi leszel, kisfiam, ha nagy leszel?”

„Lámpagyújtogató” – feleltem én.

A gyermek együgyű feleletén

Nevettek akkor szülők, ismerősök.

Mért volt, mért nem volt, én azt nem tudom.

Nekem a csendes ember imponált,

Ki ballagott a bús utcák során,

S amerre ment,

Világosság támadt a nyomdokán.

Csak felnyújtott egy lángvégű botot, -

Egy lobbanás – s az ember főlehajtva

Az esti csendben tovább baktatott.

Csak ment tovább a sötétség fele.

Ámde mögötte diadallal égtek

A lámpák, miket meggyújtott keze.

Egyszer volt, rég volt, hogy kérdezték tőlem:

„Mi leszel, kisfiam, ha nagy leszel?”

Azóta sokat vívtam, verekedtem,

Azóta sűrűbb lett az éjszaka.

És végül – lámpagyújtogató lettem.

